

LBRIS

We know
books

PR. DR. MIHAI-ANDREI ALDEA

DRUMUL SPRE VOZIA

VOLUMUL I

CEI TREI ȘI PĂDUREA CEA MARE

Copertă și tehnoredactare: Narcis Trofin și Anca Fantaziu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ALDEA, MIHAI ANDREI

Drumul spre Vozia / Preot Doctor Mihai-Andrei Aldea. –

București: Scara Print, 2024

3 vol.

ISBN: 978-606-8940-15-1

Vol. 1: Cei trei și pădurea cea mare – 2024 – ISBN: 978-606-8940-12-0

821.135.1

SCARA
Print

CUPRINS

O FRUMOASĂ POVESTE	
DESPRE CURAJ, PRIETENIE ȘI ONOARE	7
PR. DR. MIHAI-ĂNDREI ALDEA – NOTĂ BIOGRAFICĂ	13
PRECUVĂNTARE	
ÎN CARE NE CEREM IERTARE ȘI LĂMURIM CÂTEVA LUCRURI....	15
CAPITOLUL I	
ÎN CARE SE VEDE CĂ PĂDUREA CEA MARE NU E DOAR CIUDATĂ, CI ȘI CUNOAȘTE UNELE LUCRURI PE CARE NICI OMUL NU LE ȘTIE DESPRE SINE. ȘI ACEASTA POATE FI FOARTE RĂU. SAU BINE?	17
CAPITOLUL II	
ÎN CARE DAN PRIMEȘTE O SCRISOARE PENTRU VOIEVODUL CRIȘAN, O SPADĂ PENTRU MITU ȘI DOUĂ FLUIERE. ÎN CARE STRIGILE NU SUNT CE PAR ȘI O AMÂNARE POATE FI UN LUCRU BUN.	34
CAPITOLUL III	
ÎN CARE SE IVEȘTE UN SCHIT, MULTE ÎNTREBĂRI SE LĂMURESC, DAR ALTELE RĂSAR ÎN LOC.	49
CAPITOLUL IV	
ÎN CARE SE SCHIMBĂ MULTE ȘI SE TRECE DE TURNUL MORȚII...	62
CAPITOLUL V	
ÎN CARE PRIMEJDLIA PARE A LIPSI ȘI SE LEAGĂ NOI PRIETENII...	79

CAPITOLUL VI

ÎN CARE SE PORNEȘTE PE UN DRUM FOARTE GREU, DAR PE CARE TREBUIE MERS: DRUMUL EROILOR..... 103

CAPITOLUL VII

ÎN CARE SE ARATĂ CĂ UNEORI PRIMEȘTI CE-ȚI DOREȘTI, DAR NU-I MEREU AȘA DE BINE CUM AI CREDE. 129

CAPITOLUL VIII

ÎN CARE AU LOC UNELE ÎNCERCĂRI ȘI UNELE LĂMURIRI, IAR MUNȚII ALBI SUNT TOT MAI APROAPE... ȘI O MARE DURERE.... 142

CAPITOLUL IX

ÎN CARE SE MERGE MAI DEPARTE ȘI APAR ȘI CÂTEVA LĂMURIRI, DAR ȘI O POVESTE CARE-I TULBURĂ ADÂNC..... 161

CAPITOLUL X

ÎN CARE NU SE ÎNTÂMPLĂ NIMIC. SAU..... 180

CAPITOLUL XI

ȘI UMBRELE AU SFÂRȘIT..... 187

CAPITOLUL XII

ÎN CARE SE ȚINE SFAT, SE STRĂBAT ÎNTINDERI PUSTII, SE AJUNGE LA POIENILE DE SUS ȘI LUCRURILE SE ARATĂ DIN NOU TARE CIUDATE ȘI MAI ALES PRIMEJDIOASE..... 200

CAPITOLUL XIII

ÎN CARE SE INTRĂ ÎNTR-O MARE PRIMEJDIE, DAN SE ARATĂ MAI ASPRU DECÂT DACII, IAR LUCRURILE SE AȘAZĂ PE O CALE POATE MAI BUNĂ..... 223

tâmplat lucrurile, poți să te gândești: „era mai bine așa” sau „era mai bine altfel”. Totuși, Cei Trei au fost la început doar niște tineri, aproape niște copii, așa încât micile lor greșeli sunt, credem noi, de înțelese.

CAPITOLUL I

ÎN CARE SE VEDE CĂ PĂDUREA CEA MARE NU E DOAR CIUDATĂ,
CI ȘI CUNOAȘTE UNELE LUCRURI PE CARE NICI OMUL NU LE ȘTIE
DESPRE SINE. ȘI ACEASTA POATE FI FOARTE RĂU. SAU BINE?

Dan trase hățurile cu o mișcare ușoară, pe care calul său mărunț o știa bine. Oprit la intrarea în Pădurea cea Mare, tânărul mai privi o dată către câmpia ce se zărea în spate, între dealurile de după cetate. Departe, la marginea zării, ca o mică umbră, era satul în care se născuse și crescuse el. Dincolo de sat, ca o ceață ușoară, se vedea năluca dealurilor pe care păscuse de atâtea ori vacile satului, pe care vânase și se jucase, pe care...

– Hai! strigă Surdul. Nu avem vreme de stat. Vrei să ne prindă noaptea pe drum?

Desigur, Dan nu voia asta. De fapt, cine ar fi vrut să fie prins de noapte în Pădurea cea Mare? Și așa, cu adăposturile și forturile de pe Drumul Trecătorii, puțini ajungeau cu bine dincolo. Iar șoptele despre tainele Pădurii erau nesfârșite. Și cine putea ști ce era adevărat, și ce nu? „Firește – se gândi Dan –, dacă nu s-ar spune atâtea lucruri urâte despre ea, ar fi o adevărată bucurie să intri în Pădurea cea Mare”. Și nu degeaba gândea el asta.

Limpezimea văzduhului, care făcea să se vadă chiar și fumurile atât de îndepărtate ale satului său, lăsa însă li-

beră cale și soarelui. Iar razele lui străpungeau, din câmpie și până aici, la poala codrului, toată făptura, de ai fi zis că și pământul însuși luminează și încălzește. În marginea Pădurii celei Mari însă, amestecul de fagi, tei, stejari, cătină și tot felul de alți copaci, arbuști și tufani, făcea ca lumina să se cearnă blândă și verzuie. Iar sub bolta crenurilor, în căldura umedă a verdeții, colindau hai-hui adieri de vânt răcoritor.

Drumul Trecătorii, care străbătea Pădurea cea Mare, se arăta a fi destul de lat. Și totuși, ramurile fagilor și ale teilor se întindeau deasupra, apărând călătorii de arșiță.

– E frumos aici, măi Surdule!, zise Dan cu plăcere.

Acesta nu răspunse, dar nici nu-și luă mâna de pe baltag, unde o ținea mereu când credea că e vreo primejdie. Sări însă Mitu, ca de obicei:

– Frumos?! Ha! Stai să vezi când s-or arăta Nălucile, ori când o să dăm de altă grozăvie! Atunci să...

– Taci, cobel!, scrâșni brusc, aproape cu ură, Surdul.

Mitu se opri uimit. Chiar și Dan era mirat: nu-l auzise pe Surdul niciodată așa de supărat. Și, nu știu cum, și Dan și Mitu priviră atunci înapoi. Dealurile, valea dintre ele, câmpia îndepărtată, pieriseră toate. Era doar Drumul Trecătorii, cu Pădurea cea Mare, în spate ca și în față. „Parcă am fi pornit de secole”, cugetă Dan, nedumerit încă de purtarea Surdului, dar și înțelegând-o oarecum. Simțea, cumva, că intraseră în altă lume, și înțelegea astfel, într-un fel, ceva din spaima celuiilalt. Dar... numai într-un fel, după cum avea să afle mai târziu.

Curând uitară de toate. Pădurea cea Mare, orice ar fi zis Mitu, era cu adevărat frumoasă. Flori străvezii albastre, galbene și roșii, ca un fel de clopoței mici și mari, se iveau printre frunze de brusturi și ferigi. Alunișurile își clătinau

fructele încă verzi. Curpeni, vițe și iederă se agățau de copacii bătrâni, brodând perdele și dantele minunate. Peste tot răsuna ciripitul vesel al păsărelelor, iar veverițele și pârșii alergau în sus și-n jos pe căile lor amețitoare.

– Dacă ni se termină merindea, zise Dan, sigur avem ce vâna pe-aici.

Deși îl privi muștrător, Surdul nu mai spuse nimic. Mitu, care nu putea să tacă niciodată, dădu din cap a încuviințare apoi, surprinzător, mormăi muștrător:

– Te crezi în Pădurea Cernei, poate...

Dan tăcu. Pădurea Cernei, pădurea copilăriei lor, era acum departe, mai departe decât drumul făcut din sat și până aici. Dar... avea și Mitu dreptatea lui. Deși ar fi trebuit să se teamă, se simțea ca în vremea copilăriei, când învăța a citi cartea firii în Pădurea Cernei, în Crângul Iva-tului, pe Măgura Verde și în celelalte cuprinsuri ale satului natal. Acolo învățase a cunoaște și a iubi natura, cu toate cele bune și rele ale sale. Și erau atât de multe! Și bune, și rele. De fapt, dacă știai cum să le iei, mai mult bune.

Au mers prin Pădurea cea Mare toată ziua, mâncând în șa cele pregătite de cu seară. Li se spusese limpede că orice întârziere poate însemna să rămână în afara fortului. Cei dinăuntru nu mai deschideau după lăsarea nopții. Iar noaptea în Pădurea cea Mare însemna, aproape totdeauna, moarte.

De frica Pădurii celei Mari și a viețuitoarelor ei, sa-tele din apropiere aveau în jur palisade înalte din lemn și chiar ziduri, ca niște adevărate cetăți. Și multe șoapte de spaimă vorbeau despre frumusețile, dar și despre primejdiile nenumărate ale Pădurii Mari. Își aminteau de toate aceste șoapte cei trei prieteni, în prima lor zi pe Drumul Trecătorii. Ca orice început, și acesta era greu de temeri.

Apoi, cei trei călători văzură schimbarea luminii. Din caldă și verzuie devenise parcă cenușie și, sigur, răcoroasă. Deși mai era destul până la ora apusului pentru câmpie, aici înserarea deja se simțea. O simțeau și fiarele, care începuseră a se mișca, și freamătul lor izgonea vietățile mici. Deodată, o ciurdă¹ se auzi într-o parte, și mistreții trecură în goană drumul, cu trupurile lor mari și înguste ca niște uriașe paloșe maronii. Fără o vorbă, Surdul își grăbi calul său mare într-un trap săltat, nu prea departe de galop. Ceilalți doi îl urmară. Bănuiau și ei că mistreții nu fugeau degeaba la acest ceas – în chip firesc tihnit – și nu erau deloc dornici să afle de cine – sau de ce – se temeau aceștia.

Din fericire, Drumul Trecătorii curând se lărgi. Un fort din piatră grea, cenușie, stătea în marginea pădurii, înspre podul clădit peste uriașa prăpastie numită – nepotrivit – Valea Strigii. Poarta era deschisă încă, deși înserarea cernea deja neguri peste toate. Soldați cu lăncii lungi în mâini se vedeau în fața ei. Se opriră, vrând să descalece, ca să-și arate semnul, dar un glas puternic tună:

– Intrați! Intrați acum!

Abia dădură piteni cailor ca să intre, și uriașa poartă începu a se închide. Ostașii se aflau deja înăuntru, printr-o mișcare uimitor de iute. Rămas mai în urmă, și izbutind să intre în ultima clipă, Dan apucă să vadă înspre pădure, chiar pe Drumul Trecătorii, țâșnind către fort, ca niște năluci înspăimântătoare, bourii. Curând poarta începu a se zgâlțâi sub loviturile lor grozave.

Urcați deja pe ziduri, alături de ostași, cei trei priviră trupurile negre ale bourilor, cu trunchiuri de mușchi unduindu-se pe sub pielea cea groasă și tare. Erau mulți, și

¹ Ciurdă = grup de porci sau mistreți.

pentru cei trei era limpede că, dacă și-ar fi pus în minte, ar fi putut distruge poarta, cât era ea de groasă. Dan, cu arcul în mâini, pregătit să tragă, șovăia, căci niciunul dintre soldați nu ataca fiarele. Surdul își puse mâna pe brațul lui, făcându-i semn să lase arcul. Fiarele însă, deși se izbeau în treacăt de poartă, nu atacau. Viermuiau în jurul ei și a zidurilor într-o mișcare fără înțeles și dunga cenușie de pe spatele lor, abia văzută în noapte, sclipea uneori ca un fuior de ceață. Când bourii întoarseră spatele fortului și se topiră în pădure, iar tropotul lor pieri în depărtare, toți părură ușurați.

– Doamne, slavă Ție că nu au atacat cu adevărat!, șopti un negustor, coborând iute de pe ziduri.

Cu doar câteva semne ale mâinii, un oștean cu privire foarte aspră și aer de căpitan îi rândui pe cei ce trebuiau să rămână de pază, și-i trimise pe ceilalți la treburile lor. Noaptea se lăsase deja, deși o slabă geană de lumină licărea pe alocuri, între crestele munților, spre răsărit. Spre mirarea celor trei, nicio torță, niciun felinar nu fură aprinse pe metereze, deși în câteva vase de lut licărea slab, prin răsufători, lucirea stinsă a jarului. Doar mai târziu își aduseră aminte că era o veche lege a luptătorilor ca în timpul nopții să se ferească de toate luminile puternice. Acestea, deși luminează în jur, totodată și împiedică ochii a vedea mai departe, în întuneric. Astfel, cel care se bizuie noaptea pe făclii sau felinare poate fi ușor luat prin surprindere de către cei ascunși în umbră.

Coborâți de pe ziduri, cei trei văzură la lumina lunii, așezați într-un Țarc mic, catârii unei caravane. După sacii plini de lână aceștia își dădură seama că negustorul venea de dincolo, din podișurile Deralei. Calea era foarte lungă și primejdioasă, iar cei care se încumetau pe ea erau

puțini, și foarte pricepuți și curajoși. Desigur, mai erau și unii obraznici, oameni fără minte, care se avântau pe Drumul Trecătorii și pe alte asemenea căi primejdioase doar pentru a se grozăvi. Puțini scăpau cu viață în primele zile ale drumului, iar cei care scăpau se întorceau îndată acasă, cumițiți pentru totdeauna. Sau, mai rar, deveneau oameni adevărați.

Știind curajul negustorilor ce străbăteau cu multă greutate Pădurea cea Mare, Dan se miră că nu-i văzuse pe ziduri, fără să știe că fuseseră, dar coborâseră înainte. Intrând în han cel din urmă, văzu însă ceva uimitor. Negustorul, însoțitorii lui și chiar ostașii din han îi priveau, pe el și prietenii lui, cu neplăcere, bănuială și chiar dușmănie. În clipa aceea intră și căpitanul, care îi cercetă și el cu o privire aspră.

– De unde veniți?, întrebă răstit.

– Din Șindrilița, răspunse Dan liniștit, deși nu se simțea deloc așa.

– Șindrilița, cea de lângă Pădurea Tronului?, întrebă iar căpitanul.

Dan ridică sprâncenele uimit.

– Pădurea Tronului? Nu știu pădurea asta. Pe la noi e Pădurea Cernei, Crângul Ivatului, dar de Pădurea Tronului n-am auzit.

– Aveți semn?, nu-l slăbi căpitanul.

– Desigur, răspunse Surdul, și scoase din traista lui păpușica de lut dată ca semn de judele din Cetatea Câmpeni.

Ostașul o luă, o cumpăni în mâini, o întoarse pe toate părțile...

– Mda..., făcu el șovăitor. E bună...

Le-o dădu înapoi. Nimeni nu mai spunea nimic.

După câteva clipe, Mitu sparse tăcerea.

– Dar ce se întâmplă, oameni buni?

Căpitanul îl privi adânc, apoi întrebă:

– Care din voi a mai fost în *Pădure*?

După cum rostise cuvântul *pădure*, toți înțeleseseră că era vorba de Pădurea cea Mare.

– Eu, zise Dan, niciodată.

– Nici eu, se miră Mitu de întrebare.

– Nici eu, spuse Surdu cu neplăcere.

Căpitanul se încruntă.

– Cred că unul dintre voi minte. *Pădurea* vă cunoaște.

– Cum?!?

– Sigur! Niciodată bourii nu atacă la ora asta. Doar noaptea, târziu. Mai mult, până acum, de douăzeci de ani de când păzesc Podul Văii Strigii, bourii nu ne-au atacat decât de trei ori. Și de fiecare dată era o socoteală între *Pădure* și cineva adăpostit la noi. Și niciodată n-au plecat așa, fără luptă. De fiecare dată a trebuit să folosim *ploaia de foc*, și am avut și noi morții noștri. E ceva ciudat cu voi.

Surdul întrebă cu șovăială:

– Oare *Pădurea* are socoteli și cu fiii trecătorilor?

– Cum?!, fu rândul căpitanului să se mire.

– Tatăl meu a trecut prin Pădurea cea Mare, până dincolo, în Derala, și mai departe, în Țara Vișei și Ocland. A doua oară când a încercat să facă același drum, acum optsprezece ani, a fost ucis lângă Turnul Morții de urșii negri, împreună cu însoțitorii.

Durerea din glasul lui era tulburătoare, și prietenii înțeleseseră acum teama pe care Surdul o arătase la începutul călătoriei.

Căpitanul îl privi cu ochi mari: